

Ні перші, ні останні ролі грати

Микола Руденко

Ні перші, ні останні ролі грати
Не хочу ні у снах, ні наяву.
Замкнув себе за ребра, мов за грати, —
І так тепер живу.

На те, що нині діється довкола,
Ув'язнений поете, не зважай.
В собі самому обробляю поле —
Та чи зберу врожай?

Вигойдую в душі високе небо —
Ранкову синь далекого Дніпра.
Хай чужина живе сама для себе —
Не для мого пера.

Роки неволі — мов слизькі химери,
Зрадливі хвилі в морі неживім.
Чи допливу на протилежний берег,
І що там є на нім?

Недобрим гомоном болючу душу крає
Обкрадених ночей волога каламуть.
Не забувай про мене, рідний краю.
Кохана, не забудь.

А там чи перші ролі, чи останні —
Не цим болію в снах і наяву.
Десть випаду росою на світанні —
І в травах оживу.

І мріяти не кину в вирі, в русі
Як про найвище, про святе добро,
Щоб та росинка, в котрій оселюся,
Вернулася в Дніпро.